

Arrest

nr. 135 686 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat L. COUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Gambiaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Wolof te zijn. U bent geboren in het dorp Ngeyen Sanjal (Gambia) en woont in de wijk Bakoteh Layout in Serekunda.

In 1999 gaat u aan de slag als makelaar voor het landmeetbedrijf/studiebureau Cityscape Associates in Serekunda. Dit bedrijf heeft een samenwerkingsakkoord met het Nederlandse adviesbureau Netherlands Management Cooperation Programme (NMCP). Uw baas, (M.G.), kiest u uit om de medewerkers van NMCP (waaronder (W.V.D.), door jullie (W.) genoemd) bij hun bezoeken aan Gambia op te halen van de luchthaven, te vervoeren en te begeleiden. Dit wekt de jaloezie op van uw

collega (M.B.). Vanaf 2010-2011 begint hij u daarom te beschuldigen van geld van het bedrijf te verduisteren. U meldt dit aan uw baas maar die zegt u dat u niet ongerust moet zijn omdat hij weet dat er niets aan is van de beschuldigingen. In 2012 stopt de samenwerking tussen NMCP en Cityscape, maar (W.) blijft wel nog af en toe naar jullie werk komen om advies te geven.

Op 22 april 2013 gaat u (W.) ophalen op de luchthaven en brengt hem naar zijn hotel. Op het werk aangekomen, zegt (M.B.) in het bijzijn van uw collega's dat u met (W.) optrekt omdat u homo bent. Uw collega's en uw baas staan aan uw kant – zij weten dat u getrouwd bent en kinderen heeft – en vinden dat (M.B.) zoiets niet moet zeggen. Diezelfde dag gaat u naar de politie om te melden dat u een probleem heeft met (M.B.) en dat hij u valselyk beschuldigt van homo te zijn. U vermeldt daarbij dat u getuigen heeft tegen (M.B.), nl. uw collega's. De politie registreert uw klacht. Op 26 april 2013 gaat u (W.) ophalen in zijn hotel. Jullie gaan samen naar het strand om een aantal dingen over het werk te bespreken. Daar worden jullie echter aangesproken door een soldaat die zegt dat jullie weg moeten omdat jullie wel eens homo zouden kunnen zijn. De volgende dag op kantoor maakt (W.) zijn beklag over dit incident. (M.B.) komt hierop naar u toe en zegt u dat hij er al zeker van was dat u homo was.

U komt de politieagent tegen bij wie u de klacht tegen (M.B.) had ingediend en die zegt u dat ze (M.B.) hebben opgeroepen. Ze hebben hem gezegd dat hij met bewijzen of getuigen moet komen om zijn beschuldiging dat u homo zou zijn te staven. Sindsdien stopt (M.B.) zijn beschuldigingen tegenover u.

Aangezien u een vriend, (N.C.) die werkt voor UNAIDS, af en toe helpt bij zijn werk met HIV-positieven, surft u op het internet op zoek naar informatie over dit onderwerp. Zo komt u toevallig op de website van World Out Games terecht die in augustus 2013 in Antwerpen worden georganiseerd (WOGA). Er worden sportcompetities gehouden voor voornamelijk homoseksuelen maar er is ook een conferentie over HIV-positieven. U wil aan deze conferentie deelnemen en neemt daarom contact op met WOGA. U wordt door hen uitgenodigd en daarom dient u op 10 juni 2013 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade in Dakar (Senegal). Eind juli 2013 verkrijgt u effectief dit visum.

Uiteindelijk verlaat u Gambia op 29 juli 2013. Op de luchthaven van Banjul neemt u een rechtstreekse vlucht naar Brussel. U reist legaal en gebruikt daarbij uw eigen paspoort. Bij de identiteitscontrole op de luchthaven in Banjul wordt uw uitnodigingsbrief van WOGA gevraagd. De immigratieofficier zegt dat er volgens de brief een meeting voor homoseksuelen is en dat de president zulke praktijken niet tolereert. U antwoordt hem dat u gewoon naar een conferentie gaat, waarop de officier zich akkoord verklaart en u doorlaat. In België aangekomen op 30 juli 2013 gaat u eerst de World Out Games in Antwerpen bijwonen (1-11 augustus 2013). Op 6 augustus 2013 belt u naar uw vrouw en verneemt u dat de politie bij u thuis is geweest om te vragen waar u bent – de politie was door (M.B.) immers op de hoogte gebracht dat u op een homomeeting in België was, maar dit is volgens u opnieuw laster vanwege (M.B.). Uw vrouw zegt de politie dat u gewoon naar een conferentie bent. U voelt zich niet meer veilig en dient op 14 augustus 2013 in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele paspoort, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, een origineel attest van goed gedrag en zeden, originele vliegtuigtickets van Banjul naar Brussel, een originele reisverzekering en inentingskaart, een kopie van een uitnodigingsbrief van WOGA, een deelnemersbadge van WOGA, een originele business card van (W.V.D.), een originele brief van uw werk en zes online krantenartikels.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer naar Gambia voor uw leven vreest omdat u er als homoseksueel zou aanzien worden. De politie zou door toedoen van uw collega immers denken dat u in België aanwezig was op een homoconferentie (i.e. World Out Games in Antwerpen); deze collega had u eerder al (onterecht) beschuldigd van homo te zijn omdat hij jaloers was dat u van uw baas de medewerkers van een Nederlands adviesbureau mocht begeleiden in het kader van uw werk (CGVS p. 10 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

U verklaart dat uw collega (M.B.) jaloers op u was omdat u in het kader van uw werk medewerkers van het Nederlandse NMCP (waaronder (W.V.D.), door u (W.) genoemd, CGVS p. 4) mocht begeleiden als zij in Gambia waren. Daarom begon hij u sinds 2010-2011 te beschuldigen van geld te verduisteren op uw werk (Cityscape Associates in Serekunda). Over deze beschuldigingen verklaart u evenwel dat u daarmee kon leven, dat u hem liet betijen en hem gewoon negeerde. U meldde de beschuldigingen van (M.B.) aan uw baas en die stond aan uw kant; hij sprak immers zijn vertrouwen in u uit door te zeggen dat u zich niets moest aantrekken van wat (M.B.) zei en dat hij weet wat u doet (CGVS p. 14-15). Welnu, wat betreft deze (valse) bewering van (M.B.) dat u geld zou verduisteren, dient opgemerkt te worden dat u deze aantijgingen blijkbaar niet van die aard beschouwde dat u de hulp of de bescherming vanwege de autoriteiten van uw land zou moeten inroepen, laat staan dat ze u zouden aanzetten tot het verlaten

van uw land om in het buitenland internationale bescherming aan te vragen – u bleef immers in Gambia en u bleef werken voor Cityscape.

U herzag deze mening toen (M.B.) u er in april 2013 voor het eerst van beschuldigde homo te zijn – als anderen dit zouden horen, zou u problemen kunnen krijgen, besepte u (CGVS p. 14). In 2012 was de samenwerking tussen uw werk Cityscape en NMCP weliswaar stopgezet, maar (W.) bleef nog naar jullie werk komen en jullie adviseren omdat hij in de loop der jaren een vriendschappelijke band had opgebouwd met uw baas (CGVS p. 12 & p. 20). Naar eigen zeggen ging u op 22 april 2013 in deze context (W.) ophalen in zijn hotel; op het werk aangekomen zei (M.B.) in het bijzijn van uw collega's dan dat u homo was omdat u met blanke mensen optrekt. U meldde deze valse beschuldiging aan uw baas en zelfs aan de politie die dag (CGVS p. 15). Enkele dagen later, op 26 april 2013, ging u (W.) opnieuw ophalen en gingen jullie samen naar het strand om wat zakelijke onderwerpen te bespreken. Daar werden jullie echter weggejaagd door een soldaat die zei dat jullie misschien homo zouden kunnen zijn. 's Anderendaags klaagde (W.) dit voorval aan op uw werk waarna (M.B.) u aansprak en opnieuw zei dat hij wist dat u homo was. Later vernam u van de politie dat ze (M.B.) hadden aangesproken over zijn (valse) beschuldiging en dat hij daarbij verwezen had naar het feit dat u en (W.) samen gezien waren op het strand door de soldaat. De politie liet (M.B.) daarop weten dat hij met bewijzen moest komen om zijn beschuldiging aan uw adres te staven. Vanaf dit moment stopte (M.B.) met te zeggen dat u homo bent (CGVS p. 12-14, p. 16-17). Ondertussen overlijdt (W.) plots in Gambia; volgens u was dat in 2013 ergens, wanneer precies weet u niet meer maar het was in ieder geval toen u zelf nog in het land was (CGVS p. 19). Nadat u uit Gambia was vertrokken eind juli 2013 en begin augustus 2013 op de World Out Games in Antwerpen vertoefde, kreeg u op 6 augustus 2013 van uw vrouw te horen dat de politie bij haar was langsgeweest. Zij hadden naar eigen zeggen informatie gekregen van (M.B.) dat u naar een homomeeting in België was – volgens u had de jaloezie van (M.B.) opnieuw de kop opgestoken en was hij zijn eerder verzonnen beschuldiging dat u homo zou zijn nogmaals gaan melden bij de politie (CGVS p. 17-18). Welnu, de reden waarom u zich niet meer veilig begon te voelen in Gambia – i.e. het feit dat (M.B.) u valselijk beschuldigde van homo te zijn (op 22 april 2013 voor het eerst) wegens uw contact met (W.) – en waarvoor u uiteindelijk een asielaanvraag indiende (CGVS p. 10), wordt volledig ondermijnd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt immers dat de Nederlander (W.V.D.) (door u (W.) genoemd), werkzaam voor het bedrijf Coenradie-gtc (zoals ook blijkt uit zijn business card die u voorlegt, zie document 9) en adviseur bij uw bedrijf Cityscape Associates, plotseling overleed in Gambia op 11 april 2013. Dat u nog samen met hem zou opgetrokken hebben op 22 en 26 april 2013, dat u dan door de soldaat op het strand zou zijn weggejaagd en dat (W.) dit incident met de soldaat zou aangeklaagd hebben op uw werk de volgende dag, is bijgevolg volstrekt onmogelijk. Zodoende is het ook allerminst geloofwaardig dat (M.B.) u op deze dagen openlijk zou beschuldigd hebben van homo te zijn wegens uw contact met (W.) op dat moment, dat u naar de politie zou zijn gegaan om (M.B.) aan te klagen, dat (M.B.) bij de politie zou verwezen hebben naar uw ontmoeting met (W.) op het strand en dat de politie na uw vertrek uit Gambia nog bij uw vrouw zou zijn langsgekomen nadat (M.B.) u bij hen nogmaals had beschuldigd van homoseksualiteit en daarbij zou gezegd hebben dat u op een homomeeting in België was. De geloofwaardigheid van (M.B.)s beschuldiging aan uw adres van homo te zijn wordt hiermee volledig teniet gedaan.

Bovenstaand standpunt van het CGVS wordt nog versterkt door een aantal tegenstrijdigheden die u over de door u aangehaalde feiten aflegt doorheen uw verklaringen bij de verschillende asielinstanties. Zo verklaart u dat u op 22 april 2013 naar de politie ging om (M.B.) aan te klagen; aanvankelijk blijkt uit uw verklaringen dat u dat samen met (M.B.) deed ('Maar het echte probleem begon toen ik hem naar het politiekantoor meenam', CGVS p. 14), maar later zegt u het anders en verklaart u uitdrukkelijk dat u toen alleen naar de politie ging (CGVS p. 15). Op het CGVS verklaart u dat u op 26 april 2013 naar het strand ging met (W.) en dit incident de volgende dag (dus op 27 april 2013) op kantoor besprak (CGVS p. 12), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gezegd dat dit op 28 en 29 april 2013 was (CGVS vragenlijst 21.08.2013 p. 4 vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde u ook dat u op 6 augustus 2013 naar uw vrouw belde en op dat moment vernam dat de politie was langsggekomen, maar wanneer ze effectief waren langsgeweest weet u niet (CGVS p. 17); vreemd genoeg wist u op de DVZ te zeggen dat de politie op precies 6 augustus 2013 naar uw vrouw was gekomen (CGVS vragenlijst 21.08.2013 p. 4 vraag 3.5). Indien deze feiten effectief zouden plaatsgevonden hebben en u daar tijdens uw beide gehoren concrete data aan verbindt, kan toch verwacht worden dat u hieromtrent gelijklopende verklaringen aflegt. Dit is in casu echter niet het geval.

Daarnaast is het CGVS van mening dat uw vrees dat u bij een terugkeer naar Gambia problemen zou kennen door de homofobie in uw land wegens uw aanwezigheid op de World Out Games Antwerpen (die u staaft met een uitnodigingsbrief en een badge, zie documenten 3 & 8) (CGVS p. 10 & p. 18), ongegrond is. Er dient immers vastgesteld te worden dat de autoriteiten van uw land u lieten

vertrekken uit het land hoewel zij wel degelijk op de hoogte waren van uw aanwezigheid op deze Games: bij uw vertrek op de luchthaven van Banjul op 29 juli 2013 toonde u immers de uitnodigingsbrief van WOGA aan de immigratieofficier waaruit hij concludeerde dat u naar een LGBT-meeting zou gaan; u kon hem echter duidelijk maken dat u enkel naar een conferentie ging. Daarop liet hij u door de identiteitscontrole (CGVS p. 6-7). Welnu, als de autoriteiten van uw land u effectief zouden willen vervolgen voor (vermeende) homoseksualiteit wegens uw aanwezigheid op de WOGA – een evenement waarvan zij van de aard ervan op dat moment duidelijk op de hoogte waren – is het weinig aannemelijk dat zij u zonder problemen zouden hebben laten vertrekken naar deze meeting.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Gambia. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten immers louter informatie over uw identiteit die hier niet betwist wordt en over uw echtelijke situatie. Het attest van goed gedrag en zeden, de vliegtuigtickets van Banjul naar Brussel, uw reisverzekering en inentingskaart en de brief van uw werk betreffen documenten die u diende neer te leggen bij het aanvragen van uw Belgisch visum en staven de manier en het tijdstip waarop u naar België heeft gereisd. De business card van (W.V.D.) geeft hoogstens aan dat u met deze man in contact bent gekomen maar is niet van die aard dat het bovenstaande vaststellingen zou wijzigen. De krantenartikels gaan enkel over de algemene situatie in Gambia wat betreft homoseksuelen, maar niet over u persoonlijk, zoals u ook zelf aangeeft (CGVS p. 20). De brief en de badge van WOGA werden reeds eerder besproken (zie boven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker het volgende:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag ondertekend te Genève op 28 juli 1951 definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen

Wanneer deze elementen worden toegepast op de situatie van verzoeker, krijgen we het volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich in België, waar hij op 14 augustus 2013 zijn asielaanvraag heeft ingediend.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Hoewel deze vrees zowel een subjectief als een objectief element vereist, terzake dient te worden benadrukt dat vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (cfr. D. VANHEULE, Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, 21-22).

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verweerster gaat bij het nemen van de bestreden beslissing uit van de verkeerde veronderstellingen. Uit wat hierna volgt blijkt dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en kan hij niet terug naar zijn land van herkomst.

Verzoeker wordt valselijk beschuldigd homo te zijn, hetgeen in Gambia wordt gestraft. (stuk 3)

De President van Gambia oppert trouwens dat iedereen die zich naar het Westen begeeft om aldaar een asielaanvraag te doen omdat ze homoseksueel zijn, bij terugkomst zal worden gedood. 513306

Verzoeker is echter geen homoseksueel doch wordt wel beschuldigd homoseksueel te zijn door zijn collega (M.B.), zo blijkt uit het politierapport dat verzoeker voorlegt. (stuk 4)

Op voormeld politierapport staat uitdrukkelijk dat zijn collega van Cityscape, (M.B.), hem beschuldigd homoseksueel te zijn.

Het politierapport is gedateerd 22 april 2014, datum waarop verzoeker zijn collega aandroeg bij de politie voor de vermeende beschuldigingen.

Uiteraard was zijn collega daarbij niet aanwezig, hetgeen verweerster tracht te doen uitschijnen. Verzoeker betwist dan ook ten stelligste als zou hij in een eerste interview hebben gezegd dat (M.B.) meeging naar de politie om klacht neer te leggen lastens hem. Het zou ten andere allesbehalve logisch zijn dat (M.B.) meegaat met verzoeker naar de politie voor een klacht tegen hemzelf gericht.

Dat de persoon bij deze klacht betrokken reeds voordien overleden was, doet niets af aan de blijvende beschuldigingen uitgaande van (M.B.) gericht aan verzoeker. Niettegenstaande (W.) reeds overleden was bleef (M.B.) verzoeker ervan beschuldigen homoseksueel te zijn verwijzende naar de momenten waarop verzoeker met (W.) alleen was, evident voor het overlijden van die laatste.

Het is correct dat (W.) overleden is in Gambia, hetgeen verzoeker overigens uitdrukkelijk heeft meegedeeld. Dat verzoeker de juiste datum niet meer wist, hetgeen overigens geldt voor het merendeel van de data, is eenvoudigweg omdat de feiten zich al een hele tijd terug (meer dan een jaar) voordeden. Verzoeker slaat dus geregeld data door elkaar, maar de werkelijkheid is dat verzoeker zich de correcte data niet meer kan herinneren. De waarachtigheid van zijn verhaal mag daardoor niet in twijfel worden getrokken, zoals verweerster ten onrechte doet.

Naar jaarlijkse gewoonte kwam verzoeker immers naar Gambia in november en april waardoor verzoeker van verkeerde data uitging. In 2013 was (W.) immers al eind maart in Gambia waardoor verwarring optrad bij verzoeker.

(W.) overleed plots op 11 april 2013, waarna verzoeker zelfs nog instond voor het transport van het dode lichaam van (W.) naar het mortuarium van het ziekenhuis. Verzoeker was aldus wel degelijk op de hoogte dat (W.) kort na het voorval op het strand was overleden.

De tegenstrijdigheden waarvan sprake berusten louter op een menselijke vergissing, dewelke de waarachtigheid van het verhaal van verzoeker bezwaarlijk kunnen aantasten.

De beschuldigingen betreffende de homoseksualiteit in hoofde van verzoeker zijn een feit en leiden tot een gegronde vrees tot vervolging bij terugkomst in Gambia.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

In casu behoort verzoeker volgens de Gambiaanse overheid en volgens zijn collega (M.B.) tot een bepaalde sociale groep, met name de groep van de homoseksuelen.

Dat verzoeker geen homoseksueel is maar toch door anderen wordt aanschouwd als behorende tot de groep van homoseksuelen is voldoende.

Verzoeker behoort met andere woorden onmiskenbaar tot een bepaalde sociale groep.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen

Volgens de heersende rechtsleer:

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze mogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat 513306 willen." (Cfr. D. VAN HEULE, o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, re-edited, Geneva, Januari 1992, nr. 97-100)

Verzoeker kan de bescherming in zijn land van herkomst niet inroepen daar de Gambiaanse overheidsdiensten niet kunnen zorgen voor enige reële bescherming in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft weliswaar klacht neergelegd omdat de aantijgingen niet correct zijn daar verzoeker weet wat de consequenties zijn indien hij écht wordt beschouwd als een homoseksueel. (stuk 3)

Nadien heeft zijn collega (M.B.) verzoeker bij de politie opnieuw beschuldigd en daarbij heeft (M.B.) verwezen naar het Congres van WOGA.

Verzoeker loopt nu het gevaar dat ook de overheidsdiensten verkeerde conclusies zullen trekken en zullen stellen dat hij homoseksueel is, hetgeen in Gambia wordt gestraft.

Naar het oordeel van verzoeker is verweerster dan ook ten onrechte tot het besluit gekomen dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling dient te worden geweigerd, alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Normalerweise is een bestuurshandeling gemotiveerd wanneer niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd.

Dat verweerster hierdoor het artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006, schendt."

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker het volgende:

“Artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek moeten voeren inzake de bijkomende bescherming.

De term ‘asielaanvraag’ dekt aldus sedertdien beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Naar het oordeel van verzoeker werd onvoldoende onderzocht of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 49/3, 2e lid Vw bepaalt dat de aanvraag ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 en vervolgens in het kader van artikel 48/4 Vw.

Paragraaf 1 van voormeld artikel stelt dat de subsidiaire beschermingstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitinggronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt;

Paragraaf 2 bepaalt expliciet wat onder ‘ernstige schade’ dient te worden verstaan:

“A/ doodstraf of executie

B/ foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst 513306

C/ ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In casu behoeft het weinig betoog dat verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 c) van de Wet van 15 december 1980 in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. (zie stuk 3)

Het is evenwel zo dat de rechten van verzoeker in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn.

Het is zo dat verzoeker geen bescherming kan genieten losstaande van de bepalingen van de Conventie van Genève. Dit werd onvoldoende nagegaan in de asielprocedure. Bovenvermelde informatie toont aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen. Verzoeker meent wel degelijk in aanmerking te komen minstens voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker vreest immers wel degelijk voor zijn leven wanneer hij zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst.

Bovendien dient elke instantie inzake asiel-subsidiaire bescherming ook de “protection subsidiaire subsidiaire” te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband).

Het recht op leven van artikel 2 EVRM behoort niet alleen tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 2 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt.

De bovenvermelde feitelijkeheden tonen aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen. Verzoeker vordert met andere woorden in ondergeschikte orde dat hem alsnog de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.”

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een krantenartikel (stuk 3) en een politierapport (stuk 4).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij zijn land van herkomst niet verliet omwille van de valse beschuldigingen van (M.B.) dat hij geld zou verduisteren, (ii) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat (W.V.D.) (W.) genoemd door verzoeker reeds overleed op 11 april 2013, terwijl verzoeker beweert met (W.V.D.) te hebben opgetrokken na deze datum, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde voor de verschillende asielinstanties, (iv) de Gambiaanse autoriteiten op de hoogte waren dat verzoeker aanwezig was op de World Out Games te Antwerpen, doch enkel om er een conferentie bij te wonen, en (v) de door verzoeker neergelegde documenten het voorgaande niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij data door elkaar haalt, omdat de feiten zich meer dan een jaar voordien voordeden, dient opgemerkt dat redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij de door hem aangehaalde gebeurtenissen op een coherente wijze in de tijd kan situeren. Verzoeker brengt immers geen enkel medisch of ander document bij waaruit zou kunnen blijken dat hij niet in staat is gebeurtenissen in de tijd te situeren. Bovendien maakten verzoeker, noch zijn raadsman tijdens het gehoor op het CGVS enige melding van problemen voor verzoeker om de beweerde feiten in de tijd te situeren. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker niet verder komt dan een loutere *post factum*-verklaring, die er enkel op gericht is zijn asielrelaas te laten overeenstemmen met de door verweerder bijgebrachte informatie. Dergelijke *post factum*-verklaring is evenwel niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij nog heeft ingestaan voor het transport van het lichaam van (W.) naar het mortuarium van het ziekenhuis, doch dit geheel onvermeld liet tijdens zijn gehoor op het CGVS. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker een dergelijke ingrijpende gebeurtenis spontaan ter sprake zou brengen tijdens zijn gehoor. Verzoeker komt dan ook niet verder dan een blote bewering, die niet van aard is de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en, integendeel, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker stelt dat hij door de Gambiaanse overheid zal gerekend worden tot de sociale groep van de homoseksuelen, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker met medeweten van zijn autoriteiten aan een congres deelnam in het kader van de World Out Games te Antwerpen: *"Daarnaast is het CGVS van mening dat uw vrees dat u bij een terugkeer naar Gambia problemen zou kennen door de homofobie in uw land wegens uw aanwezigheid op de World Out Games Antwerpen (die u staft met een uitnodigingsbrief en een badge, zie documenten 3 & 8) (CGVS p. 10 & p. 18), ongegrond is. Er dient immers vastgesteld te worden dat de autoriteiten van uw land u lieten vertrekken uit het land hoewel zij wel degelijk op de hoogte waren van uw aanwezigheid op deze Games: bij uw vertrek op de luchthaven van Banjul op 29 juli 2013 toonde u immers de uitnodigingsbrief van WOGA aan de immigratieofficier waaruit hij concludeerde dat u naar een LGBT-meeting zou gaan; u kon hem echter duidelijk maken dat u enkel naar een conferentie ging. Daarop liet hij u door de identiteitscontrole (CGVS p. 6-7). Welnu, als de autoriteiten van uw land u effectief zouden willen vervolgen voor (vermeende) homoseksualiteit wegens uw aanwezigheid op de WOGA – een evenement waarvan zij van de aard ervan op dat moment duidelijk op de hoogte waren – is het weinig aannemelijk dat zij u zonder problemen zouden hebben laten vertrekken naar deze meeting."*

Het artikel dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3), kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen. Dit artikel is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Wat betreft het politierapport (verzoekschrift, stuk 4) dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat het om een kopie gaat, die gemakkelijk door middel van knip- en plakwerk te manipuleren valt, waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Verzoeker brengt dit document bij zonder te omschrijven op welke wijze hij in het bezit ervan is gekomen en dit terwijl het document de vermelding 'restricted' bevat zodat aangenomen moet worden dat het zeker niet eenvoudig is te verkrijgen door onbevoegde derden. Daarbij dient opgemerkt dat het document spellingsfouten bevat ("*the complain*" in de plaats van "*the complaint*"; "*ans*" in plaats van "*and*"), wat nog verder afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit stuk dat inzake voorkomen zich evenmin aandient als een authentiek

uittreksel uit een politierapport (in de mate dat dit al bestaat) doch wel als een gefabriceerd document ten behoeve van verzoeker.

Voor het overige, en mede gelet op het voorgaande, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als homoseksueel gepercipieerd wordt en voldoet zijn asielaanvraag niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn aanvraag en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS